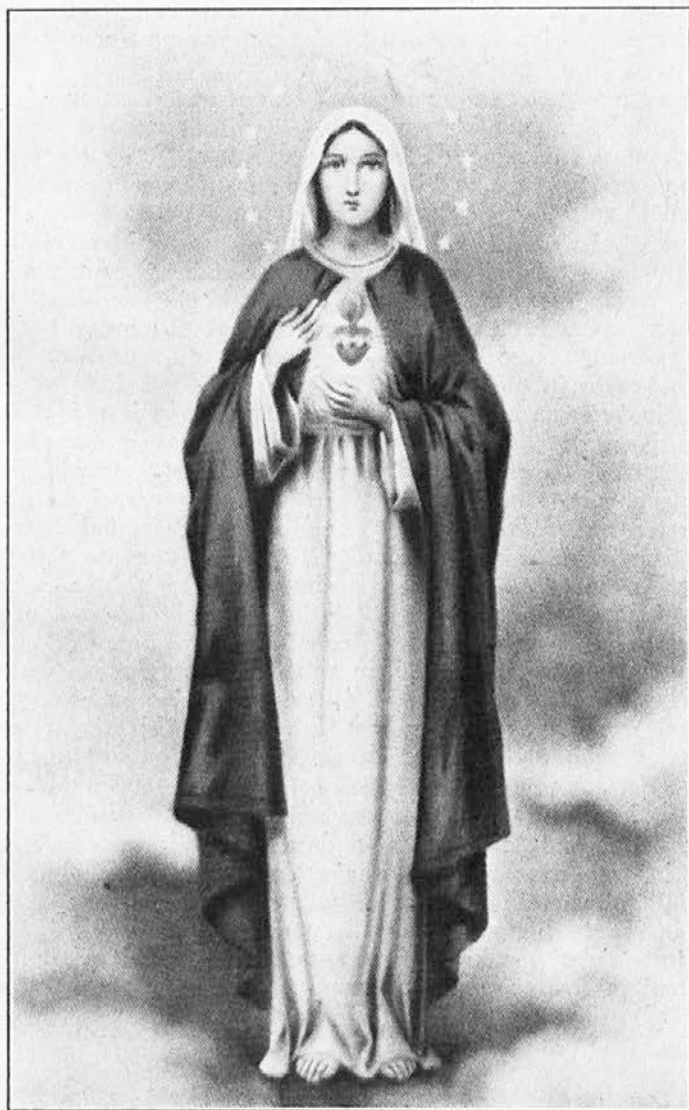

LETO XII.

V LJUBLJANI 8. DECEMBRA 1942-XXI

STEV. 5

T
V
O
J
E
M
U
B
R
E
Z
M
A
D
E
Ž
N
E
M
U
S
R
C
U

P
O
S
V
E
Č
U
J
E
M
O

SVETO
CERKEV
IN VES
SVET ...

Pij XII

Znamenja kažejo, da se za Cerkev pripravljajo veliki časi. Ako bo naša molitev zares kaj vredna in naša pokora resna, jih bomo toliko prej doživeli.

V najhujših časih je bila vedno Marija poslednje pribežališče. Marija je najbližja pot nazaj h Kristusu tudi v naših dneh. Zato bodo novi, za Cerkev srečnejši časi prišli, če bomo znali Marijo prav prositi pomoči. In zdi se, da je Marijina pomoč svetu prav blizu!

Papež je posvetil ves svet brezmadežnemu Marijinemu srcu

Leta 1914. je bil 25. svetovni evharistični kongres v Lurdu na Francoskem. Zaključili so ga prav tisti dan, ko se je začela svetovna vojska, to je 26. julija. Tedaj so prosili papeža Pija X., naj bi ob tej priliki ves svet posvetil Marijinemu brezmadežnemu srcu. A Pij X. je odgovoril, da je treba to veliko dejanje odložiti na drugo priliko, na primerno slovesnost v čast Matere božje.

Zdaj je ta slovesna prilika prišla! Za 25 letnico Marijinih prikazovanj v Fatimi so bile na Portugalskem velike večmesečne slovesnosti. Zaključili so jih dne 31. oktobra. Tedaj je po vatikanskem radiu govoril papež Pij XII. in v svojem ganljivo lepem govoru Cerkev in ves svet posvetil Marijinemu brezmadežnemu srcu. Takole je govoril:

»Kraljica presvetega rožnega venca! Pomočnica kristjanov! Pribežališče človeškega rodu! Zmagovalka v vseh bojih za Boga! Pred tvoj prestol ponižno pokleknemo, zaupajoč, da bomo dosegli usmiljenje ter prejeli milosti in potrebno pomoč v sedanjih stiskah — ne zaradi našega zasluženja, temveč edino le zaradi neizmerne dobrotljivosti tvojega materinskega srca.

Kot skupni oče velike krščanske družine in kot namestnik Njega, ki ima vso oblast v nebesih in na zemlji in od katerega smo prejeli skrb za vse duše po vsem svetu, ki jih je On s svojo krvjo odrešil, Tebi, Tvojemu brezmadežnemu srcu zaupamo, izročamo in posvečujemo v tej žalostni uri človeške zgodovine sveto Cerkev, skrivnostno telo tvojega Sina Jezusa, ki na toliko krajih in na toliko načinov trpi in krvavi, in ves svet, ki ga razdvaja divja nesloga, uničuje požar sovraštva in ki je postal žrtev lastnih hudobij. — Naj Te ganejo tolike gmotne in npravne razvaline! O Mati usmiljenja, izprosi nam od Boga mir in zlasti tiste milosti, ki morejo v trenutku sprebrniti človeška srca. Kraljica miru, prosi za nas! Sprejmi v svoje varstvo nevernike in tiste, ki sede v smrtni senci, izprosi jim mir in daj, da jim vzide Sonce resnice!... Sprejmi v svoje varstvo narode, ki jih je ločila zmeta ali nesloga, posebno tiste, ki Tebe posebno časte in pri katerih ni doma, kjer ne bi častili tvoje svete podobe — čeprav jo danes morda skrivajo in hranijo za boljše čase — izprosi jim mir in jih privedi v edini hlev Kristusov pod enim in pravim pastirjem. — Izprosi mir in popolno svobodo sveti Cerkvi božji. Zadrži rastoči potop novega poganstva, materializma. Vnemi v srcih vernikov ljubezen do čistosti, življenje po veri in apostolskega duha, da bodo božji služabniki rasli po številu in zasluženju.

Končno: Srcu Tvojega Sina Jezusa je bila posvečena Cerkev in ves človeški rod, da bi bilo to Srce, vse naše upanje, znamenje in poročstvo zmage in rešenja. Tako naj bosta od danes za vedno posvečena tudi Tebi in Tvojemu brezmadežnemu srcu, o naša Mati in Kraljica sveta, v ta namen, da bo Tvoja ljubezen in Tvoje varstvo pospešilo popolno zmago božjega kraljestva in da te bodo vsi narodi, pomirjeni med seboj in z Bogom, blagrovali in s Teboj od kraja do kraja zemlje zapeli Magnificat, pesem slave. Ljubezni in hvalečnosti Jezusovemu Srcu, v katerem edinem morejo narodi najti Resnico, Življenje in Mir.«

Čudovite besede! Iz njih zveni, da je posvetitev sveta Marijinemu srcu prav tako pomemben dogodek v cerkveni zgodovini, kakor je bila posvetitev Jezusovemu Srcu, ki jo je izvršil ob nastopu tega stoletja papež Leon XIII. Posamezne duše, posamezne župnije in škofije so se že prej posvečevale Marijinemu srcu, zlasti zadnjih sto let na Francoskem in v Italiji. Ta posvečenja so se zadnja leta zelo množila. Leta 1958. se je n. pr. Mariji posvetil otok Madagaskar, lani pa so kitajski katoličani Marijo slovesno oklicali za »Kraljico Kitajske«. Da bi papež ves svet posvetil Mariji, so prosili mnogi mednarodni marijanski kongresi, n. pr. v Parizu leta 1927., v Lurdu leta 1950., v Saragosi leta 1940. Zdaj se je ta vroča želja izpolnila!

Vsi smo Marijina lastnina

Marija je z Jezusom tako tesno združena, da lahko rečemo: kakor je svet ustvarjen v Kristusovo slavo, tako je ustvarjen v Marijino slavo. Nižji svet vobče je ustvarjen za človeka, človek za Boga, ali, kakor pravi apostol: »Vse je vaše, vi pa Kristusovi, Kristus pa božji.« (1 Kor 3, 22.) Moremo pa reči tudi: Vi ste Kristusovi in Marijini, Kristus in Marija pa sta božja. Učeni bogoslovci razlagajo, da je bila Marija že po sami božji zamisli, da pošlje na svet Odrešenika in mu dá mater, določena za Kraljico sveta, svet pa za njeno lastnino, ustvarjen zanjo podobno kakor je ustvarjen za Kristusa.

Marija je dalje sodelovala pri našem odrešenju; tako smo na nov, nadnaraven način postali znova njena lastnina. Po božji volji celo nobene milosti ne prejmemo brez Marijinega posredovanja. Tako je Marija po odrešenju resnično znova naša Gospa in Kraljica vseh kristjanov.

Kako bi se torej ne posvečevali Mariji? Posvetiti se pravi: priznati Mariji pravice do nas in se priporočiti njeni materinski skrbi za svoje otroke. Mati v družini vlada s svojo ljubeznijo do očeta in otrok, Kraljica nebes in zemlje vlada tudi s svojo čisto ljubeznijo do Boga in ljudi. Kakor da bi morala na to svojo ljubezen svet šele opozoriti, je v Fatimi sama naročila, naj se ji svet posveti. Tako namreč dela ljubezen, ki hoče pomagati! Prav Marijino sveto, čisto in junaško ljubezen do Boga in do nas častimo, ko častimo njeno brezmadežno srce. Zato papež pravi, da posveča svet Mariji in njenemu brezmadežnemu srcu — to je njeni ljubezni.

Bodimo apostoli posvečenja Marijinemu srcu!

Odkar je papež svet posvetil Jezusovemu Srcu, so tudi škofje svoje škofije, starši svoje družine začeli posebej posvečevati temu Srcu. Kdo bi premislil vse milosti, ki jih je doslej to posvečevanje božjemu Srcu prineslo in še prinaša! Še danes naj se to posvečenje po želji višjih pastirjev vedno bolj širi.

Podobno moramo odslej širiti tudi posvečevanje Marijinemu srcu. To je veliko delo, s katerim se začenja doba velikih milosti in velika bodočnost! In kdo naj bo apostol tega posvečenja, če ne kongregacije? Glejte, kako lepo nalogo nam je papež odkazal! Če Kraljico kongregacije zares ljubimo, bomo tudi apostoli za Kraljico sveta ter bomo skrbeli, da se ji posveti čim več posameznikov, čim več družin in občestev.

Dijaške kongregacije, lantovske in dekliške, bo naš Prezvizišeni slovesno posvetil pri skupni maši v stolnici dne 8. decembra ob sedmih. Kongreganisti, kongreganistinke, pridite prav gotovo!

Kongregacija kot družina naj posvečenje Marijinemu srcu večkrat ponavlja, vsaj enkrat na leto, najbolje na glavni praznik, slovesno!

»In prikazalo se je veliko znamenje na nebu: žena, obdana s soncem, in pod njenimi nogami mesec in na njeni glavi venec iz dvanajstih zvezd...«

»Se drugo znamenje se je prikazalo na nebu. Glej, bil je velik ognjenordeč zmaj, ki je imel sedem glav in deset rogov in na svojih glavah sedem kron...«

(Razodetje sv. apostola Janeza 12, 1–5.)

Lepota Marijina

Na svetu lepšega čira ni
 Kakor si Marija ti,
 Z rumenim soncem g'vantana,
 Z dvanajstimi zvezdam kronana.

Bela kakor lilija
 Rdeča kakor g'vantroža:
 Čo ni nobena g'vantroža,
 Je le Marija čartana.

Če me skušnjava motijo,
 Misli zapelavajo,
 O, jaz pa nočem egačati,
 Rajš' na Marijo klicati.

Marija, d'vica teh nebes,
 Nam boš sprosil svet raj
 Nam boš sprosil svet raj,
 Jezus, Marija nam g'a daj.

Slovenska narodna

Čeprav so si Lucija, Francelj in Hiacinta obljubili, da bodo molčali o vsem, kar so doživeli v irijski dolinici, mala Hiacinta ni držala besede. Povedala je ves dogodek materi. Polagoma so zanj zvedeli tudi vaščani. Nekateri niso verjeli ničesar, drugi so radovedno ugibali, kaj bi utegnilo pripovedovanje otrok pomeniti. Pastirčki pa so težko čakali naslednjega meseca, da bodo spet videli lepo Gospo.

Dne 15. junija 1917. so se odpravili v irijsko dolinico, kakor jim je bila prejšnji mesec lepa Gospa naročila. Z njimi je šlo kakih petdeset radovednih vaščanov.

Otroci so imeli točno ob napovedanem času isto prikazen kakor prvič. Gospa jim je naročila, naj 15. naslednjega meseca spet pridejo in naj pogosto molijo rožni venec. Nato jim je zapala neko skrivnost, ki je pastirčki niso hoteli nikomur povedati. Šele leta 1927. je Lucija smatrala za primerno, da jo razodene. Takole pripoveduje sama:

»Prosila sem Gospo, naj nas vzame s seboj v nebesa, a odgovorila nam je: 'Da, po Hiacinto in Franceljna pridem kmalu. Ti boš morala pa še počakati. Jezus hoče, da bi po tebi ljudje spoznali in vzljubili mene.' Žalostna sem odgovorila: 'In jaz naj ostanem sama?' 'Ne, otrok moj, jaz te ne bom zapustila. Moje brezmadežno Srce bo tvoje zavetje in pot, ki te bo vodila k Bogu.'«

Ljudje, ki so s pastirčki prišli v irijsko dolinico, so slišali samo Lucijina vprašanja, drugega nič, in tudi videli niso nič. Samo to so opazili, da se je krošnja prilikavega hrasta nagnila proti vzhodu, kakor da je težek plašč zdrknil preko vej. Iz vsega, kar so videli, pa so se mogli prepričati, da pastirčki ne lažejo. Nekaj izrednega in nenavadnega se je gotovo zgodilo.

Novica, da se je prikazen v irijski dolinici ponovila točno ob napovedanem času, se je to pot razširila ne samo v Fatimi, ampak je segla tudi v mesto. Zbudila je začudenje in veselje, oporekanje in zasmeh.

Domači župnik je poklical otroke k sebi in jih natančno izpraševal. Mlajša sta pogumno in odločno odgovarjala: »Mi nikogar ne silimo. Kdor hoče, naj pride, kdor noče, naj pusti! Mi pojdemo! Kdor pa ne mara verjeti, tak naj pričakuje božjo kazen!«

Lucija je bila med vsem izpraševanjem zelo redkobesedna. Mama ji je bila med potjo v župnišče strogo ukazala: »Da mi boš pokleknila pred župnika in povedala, kakšna lažnivka si! In odpuščanja ga boš prosila in mu rekla, naj ti naloži pokoro!«

Fatimska Gospa.

Lucija je žalostna odvrnila: »Kako naj rečem, mama, da nisem ničesar videla, če sem pa videla?«

Župnik je otroke natančno izpraševal, jasne sodbe si pa le ni mogel napraviti. Dejal je: »Zdi se mi, da ta stvar ne prihaja od zgoraj. Če se namreč Bog razodeva kaki duši, ji skoraj vedno naroči, naj se zaupa spovedniku ali župniku. Ti pa molčijo. Tu je lahko tudi prevara hudobnega duha vmes. Bo že čas pokazal, kaj je na stvari. Za enkrat le hodite v irijsko dolinico; sčasoma bomo pa že videli.«

Lucijo je župnikova pripomba zelo zaboletela in zmedla. Hiacinta jo je pozneje morala večkrat tolažiti:

»Nič ne maraj! To ni bil hudobni duh! Hudobec je vendar grd in je v peklu. Gospa pa je tako lepa in mi smo jo videli iti v nebesa.«

A čim bolj se je bližal 15. julij, tem huje je Lucija trpela. »Ne grem v irijsko dolino,« je sklenila prejšnji večer, ko so ljudje že od vseh strani prihajali.

»Midva pa greva,« sta sklenila ostala dva.

»Ko je bilo drugi dan treba oditi,« je povedala pozneje Lucija, »me je neka nadzemjska sila vlekla, da se ji nisem mogla ustavljati.«

Bližalo se je poldnevu 15. julija 1917. Kakih štiri do pet tisoč ljudi se je zbralo v irijski dolinici. Na Lucijino znamenje so vsi poklekli. Posvetilo se je in že je stala nad pritlikavim hrastom Gospa, vsa bleščeča v luči in lepoti. Lucija jo gleda in molči.

»Lucija, govori! Ali ne vidiš, da je že tu in hoče govoriti s teboj,« jo opomni Hiacinta.

Nato Lucija: »Kaj želite od mene?«

Prelepa Gospa naroča, naj 15. naslednjega meseca spet pridejo in, naj vsak dan molijo rožni venec, da bi se vojska skoraj končala, ker samo ona more izprostiti ljudem to milost.

Lucija prosi, naj pove svoje ime in stori kak čudež, da bodo vsi verovali.

Gospa odgovori: »Pridite vsak mesec sem. Oktobra vam bom povedala, kdo sem, in bom storila velik čudež, da bodo vsi verovali.«

Lucija nato Gospo poprosi še drugih milosti za razne ljudi. Gospa pa odvrne, naj pridno molijo rožni venec in bodo uslišani ob svojem času, ter dostavi: »Žrtvujte se za grešnike in molite, posebno kadar darujete kako žrtev: Iz ljubezni do tebe, o Jezus, za spreobrnjenje grešnikov in v spravo za žalitve, ki jih zadajajo brezmadežnemu sreču Marijinemu.«

Nato je Lucijin obraz spreletela globoka žalost. Otrokom je bila razodeta velika skrivnost, o kateri je Lucija šele mnogo let spregovorila.

Nazadnje je Gospa naročila: »Kadar molite rožni venec, dodajte po vsakem častbodi: Moj Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenškega ognja in povedi v nebesa vse naše duše, posebno še tiste, ki so tvojega usmiljenja najbolj potrebne.«

Po teh besedah je prikazen izginila.

Lucien Épervière

Iz božje ljubezni . . .

Za starega Clauchuja so pravili, da je bil že blizu devetdeset let star.

Še zdaj mi je pred očmi kot bi ga danes srečal; in vendar je od tedaj minulo že dobrih trideset let. Dolgo brado je imel in brke rumene kot zrelo žito, grbo kot bi mu kresna goba pognala iz hrbtna, vijolično modre hlače in zelen suknjič pa grčavo palico kot vijugasto kačo. Njegova bajta je stala prav na robu Mercierske planote, da jo je bilo videti iz doline potoka La Cabriole čim si stopil iz gozda za Soitièresom. Kakor moder klobuček je čepela ob svojih šestih cipresah in kadar je sijalo sonce je ostala od nje le svetla lisa; bila je kakor igračka, ki jo je izgubil otrok sredi planine.

Bilo je na večer pred praznikom Brezmadežne Device Marije, lepe naše Gospe.

Veter je pihal prav od Soitièresa in z njim je prihajalo oddaljeno zvočenje, ki je dobilo tu na visoki planoti čisto posebno barvo: zdelo se je, da zvoči nekje visoko v tistih rdečkastih oblakih sredi neba in ciprese so se priklanjale kot bi jih prevzelo neko neznano, radostno življenje.

»Oho, priklanjajo se!« je rekel Clauchu. Stal je pred bajto brez suknjiča, da so mu plahutali platneni rokavi srajce in mu je brada plamenasto plapolala čez desno ramo.

»Pa zakaj se priklanjajo, Clauchu?«

»Ne,« je zmajal starec z glavo in oči so se mu zasmejale. »Zakaj se priklanjajo? Tako vprašanje! Ti moj dobri Bog! Mariji vendar!«

»Pa zakaj Mariji?«

Tako preprosto smo povpraševali otroci, da Clauchu ni mogel biti hud, tudi če bi hotel biti.

»Oho, paglavci! Ker je jutri praznik Marije, naše ljube Gospe Brezmadežne... Ali ne veste, kako je bilo? Moj Bog!«

In stari Clauchu se je oprl na svojo palico z obema rokama kakor polje-delec, ki se na večer zazre preko obdelanega polja, sloneč na svoji motiki. Takrat sem premišljeval, kje sem že videl podobnega moža... da, v starih Zgodbah, kjer stoji Mojzes vrhu gore in zre v obljubljeno deželo, sredi vetra božjih kril, ki mu mrši lase in brado.

»Ali vam še niso povedali, kako je bilo takrat, ko je Bog ustvaril Marijo?«

Strmeli smo vanj kakor lačne oči v kruh. Niti mrzlega vetra nismo več čutili, ki se je sunkoma zaganjal v nas in ječal v cipresah; le zvonjenje je šlo skozi nas kakor glas nebeških orgel.

»Takrat je rekel Bog Oče svojemu Sinu: Jezus, Sin moj! Mnogo so grešili ljudje na zemlji. Smilijo se mi, ker so kakor preplašena čreda ovac, ki so izgubile ovna vodnika!«

»Da, da, Sin moj! Tako hudo je na zemlji in toliko je grehov, da jih moreš le Ti odrešiti s svojo krojo...«

In sam Bog Oče je postal žalosten. Zaprl se je v nebeške dvore in vso noč premišljeval. In ko se je zdanilo, se je prekrižal in s svojimi svetimi rokami zajel polno naročje božje Ljubezni, lepe kot sonce, dobre kot kruh. In blagoslovil jo je...

Oho, otroci, tisti dan se je rodila Marija, kot golobček lepa deklica, dobra kot sonce spomladi, usmiljena kot sama božja Ljubezen. Takrat so zazvonili zvonovi vsega sveta, tudi v Santièresu, še zvon svetega Petra v Rimu...«

Potem je Clauchu pokazal z roko naravnost v nebo, tja gori nad vrh Port-Croixa, kjer je bilo nebo najsvetlejšo, modro kot cvet kodulje.

»In bila je tako čista, tako brez greha kot tistole nebo tam gori...«

In mi otroci smo strmeli v tisti košček neba. Ne vem več, kaj smo si mislili tedaj. Morda sploh ničesar. Bilo nam je kot bi se tisto nebo spustilo naravnost v naše duše.

Od tedaj je minilo že mnogo let.

Stari Clauchu je umrl še tisto leto prav na dan Rojstva Gospodovega. Ko se je vračal od maše, mu je spodrsnilo v klancu in pobil se je na glavi. Ko je umiral, je prosil, naj mu navijejo kipec lurške Marije, v katerem so majhni zvončki peli kot veliki zvonovi v Lurdu.

Potem se je nasmehnil in težko premaknil obvezano glavo. Nenadoma je stegnil roko... potem mu je omahnila. Nato je ležal v nezavesti do večera. Potem je umrl.

Iz svoje Ljubezni nam je Bog podaril Marijo, našo prečisto Gospo, ki nam je rodila Jezusa...

Usmili se me, Marija!

(Iz francoščine prevel M. D.)

To številko »Naše Zvezde« poklanjamo častilcem in častilkam Marijinim v spomin na slovesno posvetitev Marijinemu srcu na praznik Brezmadežne. Prihodnja, večja številka bo izšla za božič.

★

Marija!

Na Tebe

ozira se vsak izmed nas.

Marija,

pomagaj nam Ti!

★

Kdor nam sporoči, od kod so te Marije, in bo izžreban, dobi za nagrado sliko brezjanske Marije v okviru.

«Naša Zvezda» izhaja dvakrat v mesecu. Cena za di-
jake 8 Lir, za druge 12 Lir letno. Izdajatelj in odgo-
vorni urednik dr. Tomaž Klinar. Uprava: Sreliška
ulica št. 1201. Uredništvo: Marjanšče, Ljubljana.